

עיקש ועיקבי של להישאר בחיים ולהשיג עם מה שיש. בה"א באייר תעלה גילה רזין ביחד עם בעלה, מוטי, ובנם, ארז, לפקוד את קבר בעלה הטייס, אמיר ארז, שנסף כשחש להציל פצועים בחרמון ומטוסו התרסק. יחד עם גילה, מוטי וארז יפקדו את בית הקברות בארץ אלפי מישפחות שכולות, המתמודדות יומיומית עם הכאב.

כמה שנים היית נשואה ל־איים אמיר אמות?

שנתיים. הכרתי אותו כשהיננו כיתה השישית בכפר-גלים. הוא היה מבוגר ממני בחודש. התחננו מיד כשגמר קורס טייס. אני למדתי אז בבית-ספר לאחיות, כשהתחננו עברתי לגור בטייסת של אמיר, והיינו, כמו הרבה מישפחות של טייסים, בתנאי מגורים טובים, מכונית, ותיים חברתיים שסבבו בעיקר סביב הטייסת.

מתי נפל אמיר?

הוא נפל בה"א באייר, יום-העצמאות 1974. הוא היה בן 23.

האם נסיבות מותו ידועות לך?

זו קרה כמה ימים לפני הפסקת האש. הוא היה בדרך הביתה, אחרי יום שלם של כוננות, ואחרי טיסות אינספור לכיוון הגבול הסורי. לפתע קיבל הודעה באלחוט, שצריך להלך 14 פצועים במושב הסיתולים בחרמון. ההוראה אמרה ש"ההחלטה להלך את הפצועים נתונה לשרי קולו האישי, מכיוון שכבר נשלחו למקום הליקופטרים לחילוץ. אלא שאמיר היה קרוב מאוד למקום החילוץ, לכל הליקופטר אחר היה לוקח שלושת רבעי השעה להגיע. הוא החליט ביחד עם הצוות שהיה במטוס להלך את הפצועים. בזמן הנחיתה הוא כוון עליידי צנחן. שלא נזהיר אותו שהוא קרוב לצלע הר. הרוטור (הפרופלור העליון) נחקע בהר, המטוס התרסק ועלה באש. כל מי שהיה בהליקופטר נהרג.

מנין ידועים לך פרטים כן מדויקים, האם הצבא הסביר לך? האם קיבלת מידע מקציני הטייסת?

לא. אף אחד לא סיפר לי מה קרה. אני עצמי שאלתי, פגשתי אנשים ששירתו איתו, אך הם לא יכלו לספר לי פרטים מדויקים. לגמרי במיקרה, חודש אחרי שאמיר נהרג, קיבלתי הזמנה למילואים. בבסיס אמרו לי אל תלכי, נסדר לך שיח"ר. אני התעקשתי. רציתי לצאת למי

היה חשוב לי נורא להוכיח שאני לא מיסכנה, ושלא צריך לרחם עלי

לואים. היה חשוב לי לצאת מהמעגל סביב שירותי בבית-החולים ברפידים, פגשתי שם איש חילהאוויר, התחלתי לדלות ממנו פרטים על התאונה, ובלתי שידע כלל מי אני, סיפר לי בסרטי-פרטים. כך אני יודעת.

מה הודיע לך הצבא?

גרתי בבסיס, ובאותו יום נסעתי לתל-השומר, לבקר בן כיתה שלי, גם הוא טייס ששכב פצוע. בדרך חזרה לבסיס השיג השכיר אותי דיווח ישר למפקדה. הייתי באמצע המיכלחת, כשדפקו בדלת. כשפתחתי, ראיתי מולי שלושה אנשים: סגן-מפקד הבסיס, החבר הכי טוב של אמיר מהטייסת, והרופא של הבסיס.

על מה השבת כשראית אותם?

חשבתי: לכל היותר מודיעים לי שהוא פצוע. הוא היה כליכך ביריון, היו על זה בדיחות, הוא נהג לומר למי שהרגיו אותו: אם לא תרד ממני אני אעלה עליך. בראש שלי היה שלאמיר לא יכול לקרות כלום. מה זה הליקופטר? אפילו שהוא יתרסק, אמיר פשוט יוריד מעליו את שיברי הליקופטר, ויצא החוצה.

מה הם אמרו לך? שאמיר נהרג.

באר"ם, יהודה בלוס). אני נסעתי לחיפה, הכי חשוב היה לי לקחת מהבית את ה־ארנק של אמיר ואת תעודת הקצין שלו. שום דבר אחר לא. פיתאום כלום לא היה חשוב בבית הזה. ידעתי שברגע שבו אצא מדלת הבית לא אחזור אליו לעולם. הגענו לחיפה. במדרגות הווילה של הורי אמיר פגשתי בן של שכנים, אמרתי לו: אמיר נהרג, הודע להורייך ובקש מהם שיבואו. סגן-מפקד הבסיס דפק בדלת, אני עמדתי מאחורי, הוא מיד הודיע שאמיר נהרג. אבא של אמיר הלך לאמ'ר בטייה, שמעתי אותו מקיא. לא, הוא לא

אמיד ישנו בכל מקום. אני מרגישה אותו

וחולצת חלומות כאילו-מציאותיים

שהוא בא פיתאום

איך הגבת?

שחקתי. אחר כך חשבתי רק על אבא של אמיר. הוא אמנם איש בריא, אבל חששתי שיקבל שוק. הייתי מאוד מחושבת. הרופא נתן לי ואליום. אמרתי לו שאני לא צריכה ואליום, אני אהיה בסדר. תוך כמה דקות מילאה הטייסת את ה־סלון שלנו, ממש ישבו אחד על השני. אני לא התפרצתי ולא בכיתי, פשוט שתקתי. מפקד הטייסת חשב שצריך לעזוב אותי, אז הוא אמר לי: את יודעת שאמיר נשרף לגמרי. אמרתי לו אם אתה אומר אתה בטח יודע.

מתי הודעת על האסון להורייך?

שש שנים לפני שאמיר נהרג בחרמון, נהרג אחי, עוזי, שהיה בחופשת שיחרור, בתאונת-צליחה. למדתי אז בכפר-גלים,

גילה, מוטי וארז רזין להקים מישפחה חדשה ולא לשכוח

וגיסי, איתן, בא להודיע לי על האסון. באינסטינקט החלטתי להתקשר לאותו גיס, שכבר עשה פעם את הגיב. אחותי הרימה את הטלפון, היה יום-העצמאות, ברקע שמעתי אנשים צוחקים ושרים שירי מולדת, ואחותי אמרה לי: גילה, יופי ש־טילפנת, אנחנו חוגגים אם יום-העצמאות, בואי תצטרפי אלינו. ואני, שומעת את קולות הצחוק והשימחה, אמרתי לה: אני רוצה לדבר עם איתן! הוא ניגש לטלפון, אמרתי לו: אמיר נהרג, תודיע לה־ריים.

מה היתה תגובתו?

הוא מיחידה 101, הוא עבר ארבע מיל-המות בחיים, את המילחמה האחרונה עבר כשארבע הילדים חיכו לו בבית, הוא יודע מה זה.

איך עבר עיך הגילה הראי שון אחרי האסון?

זה היה לילה נורא ואיום. כל הלילה חשבתי על זה שאני לבד במיטה, שאמיר לא יהיה פה איתי יותר, שאני לבד-לבד, זה כל מה שהעסיק אותי.

ובבוקר?

הייתי מפוכחת לגמרי, נתתי הוראות למי לתת ואליום ולמי לא. ממש ניהלתי את העניינים, טיפלתי באחותו הצעירה של אמיר, היא מאוד רגישה וקיבלה את ה־אסון קשה מאוד.

ההלווייה עברה בשלום, וישבו שיבעה. אני לא יכולתי לשבת רגע, כל הזמן יצא־תי מהבית, חברים, שהגיעו לניחום אב־לים, התפלאו שאני לא בבית.

לאן הלכת?

טיילתי בחיפה, לא יכולתי לשבת ב־מקום, זה בלתי-אפשרי, כל הזמן רציתי החוצה, החוצה.

איך התייחסו בנייהמישפחה, החברים להתנהגותך הבלתי-רגילה?

אף אחד לא ידע איך להתייחס אלי, כולם חיכו שעוד רגע אשבר, הם ידעו שאמיר ואני גדלנו יחד, ושהוא היה הכל בשבילי מילדות, הם ידעו שאחי נהרג, הם חשבו שאני אבודה, שאני בהלם.

היית בהלם?

לא, קיבלתי את האסון כמצאות קבועה, הבנתי שזה המצב, אולי הייתי מוכנה לזה, אולי כשאת נשואה לטייס את יודעת שזה יכול לקרות.

יש אלמנות המתנהגות כאי־זו חרב עוזמן, כאילו אינן יכירי

כל הזמן חשבתי על זה שאני לבד, שאמיר לא יהיה איתי יותר במיטה

נות להמשיך הזאה, כאילו אין להן כשביל מה לחיות.

היתה לי הרגשה שכולם סביבי חוש־בים שאני צריכה להתאבד, שאין לי יותר בשביל מה לחיות. ואז, לילה אחד חשבתי כל הלילה שאולי הם צודקים, אולי אני באמת צריכה להתאבד. בבוקר הבנתי ש־אני לא מסוגלת להרוג את עצמי, אני יותר מדי אהבת את עצמי, אני מוכרחה להתחיל לחיות מחדש ולחיות טוב.

אני לא מכירה מיקרים של אלמנות שהתאבדו, אבא אני מכיר